

[Kaj Hansen]

mer de svagest stillede og øger arbejdsløsheden med 20.000–30.000. Det er jo facit af den politik.

Samtidig ønsker man at øge eksporten, og midlet hertil skal være en sænkning af omkostningerne for at forbedre konkurrenceevnen, men man ser ensidigt på en helt speciel omkostning, nemlig lønnen, selv om den inden for de fleste brancher i virkeligheden udgør en beskedent del af prisen på det færdige produkt takket være den høje standard, danske arbejdere har, og den store produktivitet, de er i besiddelse af. Men på trods af disse bestræbelser for at presse endnu mere ud af det arbejdende folk står det i virkeligheden ringe til.

Hvordan ser fremtiden ud, hvis denne politik videreføres? Ja, i henhold til vismændenes seneste tal og prognoser ser udviklingen således ud for underskuddet på betalingsbalancen: 1977 10,1 mia kr., 1978 7,2 mia kr., 1979 7,5 mia kr., 1980 9,8 mia kr., 1981 10,5 mia kr. og 1982 11,1 mia kr. Denne politik fører i virkeligheden stadig længere og længere væk fra det mål, man faktisk har sat sig, at bringe betalingsbalanceunderskuddet ud af verden. Jeg behøver næppe at komme med yderligere dokumentation for at karakterisere denne udsigtsløse politik.

Det er heroverfor, vi har opstillet nogle alternativer til afskaffelse af underskuddet på betalingsbalancen. De sidste 5 år har vi hvert år stillet forslag om indefrysning af værdistigningerne på jord og fast ejendom. Det er et forslag og synspunkter, der vinder stadig større forståelse i befolkningen. Netop det kunne forbedre betalingsbalancen. Forsigtigt regner vi med, at belåningen i fast ejendom til udvidelse af det private forbrug andrager ca. 10–12 mia kr. I årevis har det ligget omkring det samme tal som underskuddet på betalingsbalancen. Det kan godt være, at målt med finansminister Heinesens regnestok vil en indefrysning under alle omstændigheder give et nedslag på 3–4 mia kr., men her skal man regne med, at de optagne lån i stor udstrækning anvendes til langvarige forbrugsgoder med stort importindhold, og det giver en større virkning. Hertil kommer, at en sådan politik også vil give rentefald.

Det er gode forslag, der kunne hjælpe, men det er ikke nok. En import af råstoffer, masseproducerede industrivarer med stort råstofindhold og en eksport af komplicerede

industriprodukter med lavt råstofindhold er det, der må stiles efter. Jeg skal i anden omgang dokumentere, at også fra finansministeriets side kan man dokumentere, at det faktisk er muligt at fremme en udvikling i denne retning.

Vi fremsætter to forslag, og jeg vil gerne sige – her er jeg meget enig med ordføreren for SF, hr. Ole Olsen – at det er fabelagtigt, at man sådan kan afvise de to forslag under ét. Det er rigtigt, hvad hr. Ole Olsen siger, at forslaget om et importtråd i virkeligheden kun går ud på, at man skal undersøge 8 forskellige punkter, og derefter skal man komme med en redegørelse for disse ting, hvorefter regeringen og folketinget eventuelt kan træffe nogle beslutninger på baggrund af en sådan redegørelse. Jeg fatter i grunden ikke, at nogen kan være imod, at der foretages en sådan tilbundsående undersøgelse af disse spørgsmål.

Så vil jeg gerne sige, at hvad det andet forslag angår, der er opdelt i 4 punkter, er der i virkeligheden ikke noget nyt. Det er prøvet dels her i landet, dels i en række andre EF-lande. Det er jo også sådan, at det forslag, vi har fremsat om varedeklaration, varespecifikation osv., ved vi da at der skulle være flertal for at få gennemført i folketinget. Det har vi været inde på ved tidligere lejligheder.

Der var forleden dag en TV-udsendelse om tre dørfabrikker i tre forskellige lande. I Frankrig fandtes et godkendelsessystem, der blev administreret af de franske producenter, og som virkede på den måde, at man beskyttede mod import af almindelige døre, men tillod import af de mest outrerede luksusprægede døre. Det var de eneste døre, som den danske fabrik kunne komme ind med i Frankrig. Udsendelsen kom meget tæt på de muligheder, der er for camoufleret importbeskyttelse, der skal gennemføres via varedeklarationer og varespecifikationer. Det var interessant, at den danske fabrikant udtalte, at han var imod disse restriktioner, men hvis man ikke kunne få dem ophævet fra anden side, var det nødvendigt, at Danmark også tog sådanne midler i anvendelse. Denne fabrikant sagde ydermere, at det var ikke lønnen, der var det store problem. Han sagde endog, at det ikke gjorde noget for hans vedkommende, at lønnen forhøjedes med 10